

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2012. március 28.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — Az OUTBURST közösségi ábrás védjegy bejelentése — A korábbi OUTBURST nemzeti szövegvédjegy — A korábbi védjegy tényleges használata — A 40/94/EK rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése (jelenleg a 207/2009/EK rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése) — A bizonyítékokra elsőként a fellebbezési tanács előtt történő hivatkozás — A 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése) — A 2868/95/EK rendelet 22. szabályának (2) bekezdése”

A T-214/08. sz. ügyben,

a **Paul Alfons Rehbein (GmbH & Co.) KG** (székhelye: Glinde [Németország], képviseli: T. Lampel ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: D. Botis és P. Geroulakos, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a többi fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

Hervé Dias Martinho (lakóhelye: Plessis-Tréville [Franciaország]),

Manuel Carlos Dias Martinho (lakóhelye: Plessis-Tréville),

az OHIM második fellebbezési tanácsának a Paul Alfons Rehbein (GmbH & Co.) KG, valamint Hervé Dias Martinho és Manuel Carlos Dias Martinho közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2008. március 13-án hozott határozata (R 1261/2007-2. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács),

tagjai: S. Pappasavvas elnök, V. Vadapalas és K. O'Higgins (előadó) bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2008. június 9-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2008. október 31-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. január 12-én benyújtott válaszra,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel a felperes által a Törvényszék iratok előterjesztésére vonatkozó felhívására adott válasza,
tekintettel az OHIM által a Törvényszék írásban feltett kérdésére adott válasza,
a 2011. november 24-i tárgyalást követően,
meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2005. március 2-án Hervé Dias Martinho és Manuel Carlos Dias Martinho a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtottak be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a következő ábrás megjelölés volt:

- 3 A lajstromozást többek között a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 18. és 25. osztályba tartozó alábbi áruk tekintetében kérték, az egyes osztályokra vonatkozóan az alábbi leírással:
  - 18. osztály: „Utazótáskák és bőröndök, esernyők, levéltárcák, erszények nem nemesfémből; kézitáskák, hátizsákok, kerek táskák, útitáskák, strandtáskák; piperetáskák (üresen)”;
  - 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapárúk, ingek, bőr- és műbőr-ruházat, övek (ruházat), kesztyűk (ruházat), sálak, hurkolt/kötöttáruk, zoknik, papucsok, strandlábbelik, síbakancsok, sícipők és sportlábbelik, alsóneműk; kezeslábasok, nevezetesen szőrfruhák, síruhák”.

- 4 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2005. szeptember 26-i 39/2005. számában hirdették meg.
- 5 2005. december 23-án a felperes, a Paul Alfons Rehbein (GmbH & Co.) KG a 40/94 rendelet 42. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 41. cikke) alapján felszólalást nyújtott be a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben, a fenti 3. pontban említett valamennyi áru vonatkozásában.
- 6 A felszólalás a Németországban 1999. augusztus 31-én 39940713. számon, a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó „Ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” leírásnak megfelelő áruk tekintetében lajstromozott, OUTBURST szóvédjegyén alapult.
- 7 A felszólalás a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő valamennyi árura vonatkozott.
- 8 A felszólaló a felszólalás alátámasztásaként a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja) foglaltakra hivatkozott.
- 9 2006. július 10-én Hervé Dias Martinho és Manuel Carlos Dias Martinho a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése) megfelelően kérte, hogy a felperes szolgáltasson a korábbi védjegy tényleges használatára bizonyítékot.
- 10 2006. július 12-i levelével az OHIM felhívta a felperest, hogy két hónapos határidőn belül, azaz legkésőbb 2006. szeptember 13-ig terjessze elő az említett bizonyítéko(ka)t.
- 11 2006. szeptember 11-én az e levélre adott válaszában a felperes a következő bizonyítékokat terjesztette elő:
  - vezető tisztségviselőjének 2006. augusztus 25-én kelt írásbeli nyilatkozata, amelyben az említett személy kijelenti, hogy leányvállalata, a Heinrich Nickel GmbH & Co. KG 2000 óta széles körben használta a korábbi védjegyet sportruházati cikkek tekintetében, továbbá a 2000 és 2005 közötti időszak minden egyes éve tekintetében feltüntette az e védjeggyel jelölt ruházati cikkek e leányvállalat által történt értékesítéséből származó összegeket, valamint e ruházati cikkek mennyiségét;
  - egy, a 2000 és 2005 közötti időszak minden egyes éve tekintetében a korábbi védjeggyel jelölt ruházati cikkek értékesítéseit ügyfelenkénti bontásban tartalmazó listát; egy, az ugyanezen értékesítéseket, de azokat ruházaticikk-fajták szerinti bontásban tartalmazó listát; különféle megrendeléseket, szállítóleveleket és számlákat; két – üzleti kiállításokra/vásárookra készült – katalógusból (amelyek közül az egyik 2004 augusztusi) származó két oldal; ruházati cikkekről készült fényképek, ruházati cikkek címkéi és két oldal egy akciós termékeket tartalmazó szóróanyagból; mindezen okirati bizonyítékokat a fent említett írásbeli nyilatkozathoz mellékelte;
  - egy másik társaság vezető tisztségviselőjének 2006. szeptember 4-én kelt írásbeli nyilatkozata, amelyben az kijelenti, hogy e társaság a korábbi védjeggyel jelölt sportruházati cikkeket vásárolt a Heinrich Nickeltől, és azokat – legalább 2000 óta – kiskereskedelmi üzleteiben „nagy mennyiségben” továbbértékesítette, pontosan meghatározva a 2000 és 2005 közötti időszak minden egyes éve tekintetében e vásárlások összegét, valamint a vásárolt ruházati cikkek mennyiségét.
- 12 2007. június 26-i határozatával a felszólalási osztály a felszólalást teljes egészében elutasította, azzal az indokkal, hogy a felperes nem szolgáltatott bizonyítékot a korábbi védjegy tényleges használatára.
- 13 A felperes 2007. augusztus 8-án a 40/94 rendelet 57–62. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 58–64. cikke) alapján fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozata ellen az OHIM-hoz. 2007. október 23-án benyújtotta az OHIM-hoz a fellebbezésének indokait kifejtő beadványt, amelyhez mellékletként – az első fokon előterjesztett bizonyítékokon felül – további kiegészítő bizonyítékokat csatolt.

- 14 2008. március 13-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. A felperes által 2006. szeptember 11-én előterjesztett bizonyítékokat (lásd a fenti 11. pontot) illetően a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy azok „összességükben” nem elegendők a korábbi nemzeti védjegy tényleges használatának bizonyítására. Ami a további bizonyítékokat illeti, a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésére, valamint a 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 22. szabályának (2) bekezdésére való hivatkozással azt állapította meg, hogy e bizonyítékokat elkésve, az OHIM által meghatározott határidő lejártát követően nyújtották be (lásd a fenti 10. pontot), és nincsenek a késedelmes előterjesztés indokolására alkalmas új ténybeli elemek. E körülmények alapján a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az összetéveszthetőség fennállásának feltételeit nem szükséges vizsgálni.

A felek kereseti kérelmei

- 15 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
  - az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.
- 16 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el az első jogalapot mint megalapozatlant;
  - amennyiben úgy ítéli meg, hogy a jelen ügyben a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdése alkalmazandó, a második jogalapot, mint megalapozatlant szintén utasítsa el, a keresetet teljes egészében utasítsa el, és a felperest kötelezze a költségek viselésére;
  - amennyiben úgy ítéli meg, hogy a jelen ügyben a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdése nem alkalmazható, az ügyet utalja vissza a fellebbezési tanácshoz annak érdekében, hogy az mérlegelési jogkörét a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének) megfelelően gyakorolhassa, és az OHIM-ot kizárólag a saját költségeinek viselésére kötelezze.

A jogkérdésről

- 17 A felperes két jogalapra hivatkozik: a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének és 76. cikke (1) bekezdése f) pontjának (jelenleg a 207/2009 rendelet 78. cikke (1) bekezdése f) pontjának), valamint a 2868/95 rendelet 22. szabálya (3) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére, illetve a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének és a 2868/95 rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére.
- 18 Az első jogalap azt a kérdést veti fel, hogy a felperes által a felszólalási osztály előtti eljárás során a meghatározott határidőn belül előterjesztett bizonyítékok vajon jogilag kellőképpen alátámasztották-e a korábbi védjegy tényleges használatát, másrészt pedig azt a kérdést, hogy a fellebbezési tanácsnak azokat a bizonyítékokat is figyelembe kellett volna-e vennie, amelyeket elsőként hozzá terjesztettek be.

A 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének és 76. cikke (1) bekezdése f) pontjának, valamint a 2868/95 rendelet 22. szabálya (3) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított, első jogalapról

- 19 Amint az a 40/94 rendelet kilencedik preambulumbekendéséből is következik, a jogalkotó úgy ítélte meg, hogy valamely korábbi védjegy oltalma csak akkor indokolt, ha azt ténylegesen használták. Ezzel a preambulumbekendéssel összhangban a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése előírja, hogy valamely közösségi védjegy bejelentője kérheti annak igazolását, hogy a korábbi védjegy a felszólalás tárgyát képező védjegy bejelentésének meghirdetését megelőző öt év során tényleges használat tárgyát képezte azon a területen, ahol oltalom alatt állt.
- 20 A 2868/95 rendelet 22. szabályának (3) bekezdése értelmében a használat igazolására szolgáló bizonyítékoknak a korábbi védjegy használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére kell vonatkozniuk (lásd a Törvényszék T-325/06. sz., Boston Scientific kontra OHIM – Terumo [CAPIO] ügyben 2008. szeptember 10-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 27. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 21 A tényleges használat fogalmának értelmezésénél figyelembe kell venni azt a tényt, hogy annak a követelménynek, hogy a korábbi védjegynek tényleges használat tárgyát kell képeznie ahhoz, hogy a közösségi védjegybejelentéssel szemben előterjesztett felszólalásban hivatkozni lehessen rá, az a jogszabályi indoka, hogy akkor is korlátozza a két védjegy közötti összeütközéseket, ha ennek nincs a védjegy piacon betöltött tényleges szerepéből eredő valódi gazdasági indoka (a Törvényszék T-174/01. sz., Goulbourn kontra OHIM - Redcats [Silk Cocoon] ügyben 2003. március 12-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-789. o.] 38. pontja). A fenti 19. és 20. pontban említett rendelkezéseknek azonban nem céljuk, hogy a kereskedelmi sikert értékeljék, sem az, hogy valamely vállalkozás gazdasági stratégiáját ellenőrizzék, vagy hogy a védjegyek védelmét azok jelentős mértékű kereskedelmi használata esetére korlátozzák (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-203/02. sz., Sunrider kontra OHIM - Espadafor Caba [VITAFRUIT] ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2811. o.] 36. és 38. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 22 Valamely védjegy akkor képezi tényleges használat tárgyát, ha alapvető rendeltetésének megfelelően használják: hogy a védjegy biztosítsa azon áruk vagy szolgáltatások eredetének azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegy által létrehozott jogok fenntartása (lásd analógiaként a Bíróság C-40/01. sz. Ansul-ügyben 2003. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-2439. o.] 43. pontját). Ráadásul a védjegy tényleges használatának követelménye megkívánja, hogy a védjegyet – úgy, ahogyan az a vonatkozó területen oltalom alatt áll – nyilvánosan és a külvilág felé használják (a fent hivatkozott VITAFRUIT-ügyben hozott ítélet 39. pontja; lásd még ebben az értelemben és analógiaként a fent hivatkozott Ansul-ügyben hozott ítélet 37. pontját).
- 23 A védjegyhasználat ténylegességének mérlegelésének azon tények és körülmények összességén kell alapulnia, amelyek alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e; idesorolhatók különösen az érintett gazdasági szektorban igazoltnak tekintendő olyan használatok, amelyek feladata az, hogy a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára megteremtsék és fenntartsák a piaci részesedést, az áruk és szolgáltatások természetét, a piac jellegzetességeit, valamint a védjegy használatának mértékét és gyakoriságát (a fenti 21. pontban hivatkozott VITAFRUIT-ügyben hozott ítélet 40. pontja; lásd még analógiaként a fenti 22. pontban hivatkozott Ansul-ügyben hozott ítélet 43. pontját).
- 24 Ami a korábbi védjegy használatának jelentőségét illeti, figyelembe kell venni különösen egyrészt a felhasználási cselekmények összességének kereskedelmi mértékét, másrészt a védjegy használatának időtartamát és gyakoriságát (a Törvényszék fenti 21. pontban hivatkozott VITAFRUIT-ügyben hozott ítéletének 41. pontja és a T-334/01. sz., MFE Marienfelde kontra OHIM - Vétoquinol [HIPOVITON] ügyben 2004. július 8-án hozott ítélet [EBHT 2004., II-2787. o.] 35. pontja).

- 25 Valamely korábbi védjegy tényleges használatának konkrét esetben történő megvizsgálásához az eset összes releváns tényezőjét figyelembe vevő átfogó mérlegelést kell végezni (a fenti 21. pontban hivatkozott VITAFRUIT-ügyben hozott ítélet 42. pontja). Ezenkívül valamely védjegy tényleges használatát nem lehet valószínűség vagy feltételezések alapján igazolni, ehhez konkrét és objektív bizonyítékokra kell támaszkodni, amelyek bizonyítják az érintett piacon történő tényleges és elegendő használatot (a Törvényszék T-39/01. sz., Kabushiki Kaisha Fernandes kontra OHIM - Harrison [HIWATT] ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5233. o.] 47. pontja és a T-356/02. sz., Vitakraft-Werke Wührmann kontra OHIM - Krafft [VITAKRAFT] ügyben 2004. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3445. o.] 28. pontja).
- 26 Jelen esetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 23. pontjában azt állapította meg, hogy a felperes által 2006. szeptember 11-én előterjesztett bizonyítékok (lásd a fenti 11. pontot) „összességükben” nem elegendők a korábbi nemzeti védjegyek a releváns időszakban Németországban történt tényleges használatának bizonyítására.
- 27 A felperes ezzel szemben úgy véli, hogy a bizonyítékok összességükben egyértelműen bizonyítják e tényleges használatot.
- 28 Az OHIM osztja a fellebbezési tanács értékelését.
- 29 A felperes a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítása céljából vezető tisztségviselőjének írásbeli nyilatkozatát nyújtotta be a felszólalási osztályhoz, amelyhez számos okirati bizonyítékot, valamint Heinrich Nickel nevű leányvállalata egyik ügyfelének – egy társaságnak – vezető tisztségviselőjétől származó nyilatkozatot mellékel (lásd a fenti 11. pontot).
- 30 Az első írásbeli nyilatkozatot illetően a fellebbezési tanács először is a megtámadott határozat 17. pontjában úgy ítélte meg, hogy az nem rendelkezik a 40/94 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében vett „teljes” bizonyító erővel. A fellebbezési tanács jelezte, hogy ahhoz ugyanis, hogy egy ilyen nyilatkozat az előbb említett bizonyító erővel rendelkezzen, az érdekeltnek tudnia kell bizonyítani, hogy az a nyilatkozat felvétele szerinti államban hatályos jogszabályok szerinti „»eskü alatt tett«, »megerősített« vagy azonos kötőerővel járó módon tett írásbeli nyilatkozat”. Márpedig jelen esetben a felperes nem jelölte meg pontosan, hogy a német jognak pontosan mely rendelkezései szankcionálják „az OHIM előtt folyamatban lévő eljárás során tett hamis nyilatkozatot ugyanolyan módon, mint a német hatóságok előtt eskü alatt tett valótlan vallomást”. Ezt követően a megtámadott határozat 18. pontjában a fellebbezési tanács pontosította, hogy ugyanakkor önmagában az a tény, hogy a szóban forgó írásbeli nyilatkozatot nem a fent hivatkozott rendelkezés által „előírt formában” tették, nem elegendő ahhoz, hogy abból azt a következtést lehessen levonni, hogy annak semmiféle bizonyító ereje nincs. Az OHIM ugyanis az eléje terjesztett iratok „átfogó vizsgálata” során azt figyelembe veheti, továbbá az elősegítheti a „rendszerszerű értékelést” és a bizonyítékként benyújtott különféle iratok megértését, valamint kiegészítheti az azokban szereplő információkat. Mindenesetre fontos lenne, hogy az írásbeli nyilatkozatban foglalt állításokat további kiegészítő és objektív bizonyítékok támasszák alá. Végül a megtámadott határozat 19–21. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó írásbeli nyilatkozathoz mellékelte igazoló iratok – a 2004. augusztusi kiadványból származó oldal és a két üzleti kiállításra készült katalógus kivételével – nem erősítik meg kellőképpen a korábbi védjegy használatának helyét, időtartamát és jelentőségét.
- 31 A második írásbeli nyilatkozatot illetően a fellebbezési tanács először is a megtámadott határozat 22. pontjában rámutatott arra, hogy még ha azt „elfogadható bizonyítéknak” is lehetne tekinteni, akkor is el kell végezni az ügyiratok átfogó vizsgálatát, valamennyi releváns tényező figyelembevételével. A fellebbezési tanács ezután úgy ítélte meg, hogy az érdekelt egyik ügyfele által eskü alatt tett nyilatkozat és egy katalógusból származó oldal nem szolgáltat bizonyítékot a védjegynek a felszólaló általi olyan folyamatos, tartós és valódi használatára, amely egyenértékű lenne az említett védjegy tényleges használatával.

- 32 Először is, ami a felperes vezető tisztségviselőjének írásbeli nyilatkozatát illeti, előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének f) pontja alapján a védjegyhasználatnak a 2868/95 rendelet 22. szabálya szerinti igazolására szolgáló bizonyítási eszköz „az eskü alatt tett, a megerősített vagy a nyilatkozat felvétele szerinti államban hatályos jogszabályok szerint azonos kötőerővel járó módon tett írásbeli nyilatkozat”. Ebből következően az írásbeli nyilatkozat hatályát csak akkor kell az érintett tagállam jogszabályai szerint vizsgálni, amennyiben az nem eskü alatt tett vagy megerősített nyilatkozat (a Törvényszék T-303/03. sz., Lidl Stiftung kontra OHMI - REWE-Zentral [Salvita] ügyben 2005. június 7-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1917. o.] 40. pontja). A szóban forgó ügyben megállapítható, hogy a felperes vezető tisztségviselőjének írásbeli nyilatkozata megerősített nyilatkozat, és mint ilyet, a fellebbezési tanács elfogadhatónak nyilvánította. Ennélfogva ez a nyilatkozat – anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni a német jog szerinti hatályát – a 2868/95 rendelet 22. szabályában hivatkozott, a 40/94 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének f) pontjában említett bizonyítási eszközök körébe tartozik (a fent hivatkozott Salvita-ügyben hozott ítélet 40. pontja).
- 33 Ezt követően hangsúlyozni kell, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17. pontjában tévesen vélekedett úgy, hogy az ilyen írásbeli nyilatkozat az OHIM előtti eljárásban csak akkor rendelkezik „teljes” bizonyító erővel, ha az az adott nemzeti jog szerint „eskü alatt tett”, „megerősített” vagy ezekkel egyenértékű írásbeli nyilatkozatnak minősül. Szintén tévesen tagadta meg a fellebbezési tanács a felperes vezető tisztségviselője által tett írásbeli nyilatkozat „teljes” bizonyító erejének elismerését azon indok alapján, hogy nem jelölték meg pontosan, hogy a német jog mely rendelkezései szankcionálják a valótlan tartalmú vallomástételt. Ugyanis sem a 40/94 rendelet, sem a 2868/95 rendelet rendelkezéseiből nem lehet arra következtetni, hogy a védjegyhasználat igazolására szolgáló bizonyítékok – ideértve a megerősített nyilatkozatokat is – bizonyító erejét valamely tagállam nemzeti jogszabályainak fényében kellene elemezni (a fenti 32. pontban hivatkozott Salvita-ügyben hozott ítélet 42. pontja). Egyébként fontos megjegyezni, hogy az OHIM a Törvényszék által feltett írásbeli kérdésre adott válaszában kifejezetten elismerte, hogy a megtámadott határozat 17. pontjában szereplő állítások eltérnek a fenti 32. pontban hivatkozott Salvita-ügyben hozott ítéletben kifejtett állásponttól. Az OHIM tehát – helyesen – elismerte, hogy „függetlenül a nemzeti jog szerinti helyzettől, az OHIM előtti eljárásokban az írásbeli nyilatkozatok bizonyító ereje relatív, vagyis azok tartalmát szabadon kell értékelni”.
- 34 Ugyanakkor e hibáknak nincs kihatása a fellebbezési tanács elemzésének megalapozottságára, hiszen nem vezettek arra, hogy a fellebbezési tanács teljes mértékben megtagadja a felperes vezető tisztségviselője által tett írásbeli nyilatkozat bizonyító erejének elismerését. A megtámadott határozat 18–23. pontjából ugyanis az derül ki, hogy rá háruló feladatkörének megfelelően (lásd ebben az értelemben a fenti 32. pontban hivatkozott Salvita-ügyben hozott ítélet 41. pontját) a fellebbezési tanács az ügyiratokhoz csatolt bizonyítékok átfogó értékelése során kellőképpen figyelembe vette ezt az írásbeli nyilatkozatot. Nem vitás, hogy a megtámadott határozat 18. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az említett írásbeli nyilatkozat önmagában nem elegendő, és a benne foglalt kijelentéseket további, „objektív” kiegészítő bizonyítékoknak kell alátámasztania. Ugyanakkor, miként azt az OHIM helyesen állítja, ezt az álláspontot el kell fogadni, hiszen e nyilatkozatot a felperes vezető tisztségviselője tette, és nem valamely harmadik vagy független személy (lásd ebben az értelemben a fenti 32. pontban hivatkozott Salvita-ügyben hozott ítélet 43–45. pontját és a Törvényszék T-86/07. sz., Deichmann-Schuhe kontra OHIM – Design for Woman [DEITECH] ügyben 2008. december 16-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 50. pontját). E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely irat bizonyító erejének megítélésakor mindenekelőtt a benne foglalt információ valószínűségét kell vizsgálni. Különösen tehát az irat eredetét, készítésének körülményeit, címzettjét kell figyelembe venni, valamint azt kell vizsgálni, hogy tartalma alapján értelmesnek és hitelesnek tűnik-e (a fent hivatkozott Salvita-ügyben hozott ítélet 42. pontja és a fent hivatkozott DEITECH-ügyben hozott ítélet 47. pontja).
- 35 Jelen esetben a felperes vezető tisztségviselőjének írásbeli nyilatkozata a korábbi védjegy használatára vonatkozó információkat tartalmaz, amelyek annak helyére (Németország), idejére (a 2000 és 2005 közötti időszak), jelentőségére (éves üzleti forgalom és évente értékesített árucikkek mennyisége) és a

jelölt áruk jellegére (sportruházat, különösen melegítőruhák, vízhatlan anorákok, síruhák, nadrágok, farmerek, pólók, stb.) vonatkozóan. Fontos megjegyezni, miként azt a fellebbezési tanács is helyesen megállapította, hogy ezeket az információkat ugyanakkor az írásbeli nyilatkozathoz mellékelt bizonyítékok nem erősítik meg kellőképpen.

- 36 A 2000 és 2005 közötti időszakban történt értékesítések ügyfelenkénti bontás szerinti listája és az ugyanezen, de ruhatípusonkénti bontás szerinti lista ugyanis amellett, hogy mindkettőt a felperes állította ki, nem tartalmaz semmiféle utalást a korábbi védjegyre. A megrendelések, a szállítólevelek és a számlák pedig amellett, hogy – miként azt írásbeli beadványaiban egyébként a felperes is elismerte – szintén nem említik a korábbi védjegyet, csupán a 2004 és 2006 közötti időszakra vonatkoznak. Az egyetlen védjegy, amely szerepel az említett iratokban, a Nickel Sportswear ábrás védjegy. A ruházati cikkek fényképei és címkéi nem szolgálnak információval a helyről, az időről és a korábbi védjeggyel jelölt, ténylegesen eladott termékek mennyiségéről, amit egyébként a felperes is elismer írásbeli beadványaiban. Ugyanez elmondható az üzleti kiállításokra készült katalógusokból származó két oldal közül a másodikat, valamint az akciós termékeket tartalmazó szóróanyagból származó két oldalt illetően is. Ez utóbbi szóróanyagot illetően többek között hangsúlyozni kell, hogy az önmagában nem bizonyítja, hogy az a potenciális német vevőkör részére kézbesítésre is került, sem – terjesztése esetén – annak jelentőségét, sem a korábbi védjegy oltalma alatt álló áruk értékesített mennyiségét (lásd ebben az értelemben a fenti 25. pontban hivatkozott VITAKRAFT-ügyben hozott ítélet 34. pontját). Az egyetlen kicsit is releváns, bár önmagában közel sem elegendő bizonyíték, hiszen nem szolgál semmiféle információval a használat jelentőségét illetően, az a tény, hogy a fent említett két katalógusból származó két oldal egyike 2004. augusztusi keltezésű.
- 37 A felperes nem állíthatja, hogy vezető tisztségviselőjének írásbeli nyilatkozatában foglalt kijelentések alkalmasak lennének a fenti 36. pontban említett hiányosságok orvoslására. Ugyanis, miként arra az OHIM helyesen rámutat, az írásbeli nyilatkozatban foglalt kijelentéseket kell alátámasztania a többi bizonyítéknak, és nem fordítva.
- 38 Ezek után, ami a felperes leányvállalatának egyik ügyfelének vezető tisztségviselője által tett írásbeli nyilatkozatot illeti, mivel az az utóbbtól különálló, harmadik társaságtól származik, önmagában is alkalmas bizonyos tények tanúsítására. Ugyanakkor, miként azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 22. pontjában helyesen kiemelte, ez az írásbeli nyilatkozat, amely mindössze a felperes leányvállalatának ezen egyetlen ügyfele által végzett egyes vásárlásokra vonatkozik, csupán a korábbi védjegynek a releváns időszakban Németországban történt igen szűk körű használatának megállapítását teszi lehetővé.
- 39 Tekintettel a fenti 34–38. pontban ismertetett tényekre, a fellebbezési tanácsához hasonlóan azt kell megállapítanunk, hogy a felperes által az erre szolgáló határidőn belül a felszólalási osztály elé terjesztett különféle bizonyítékok, összességükben értékelve, nem elegendőek annak bizonyítására, hogy a korábbi védjegy kiterjedt, folyamatos és tényleges használat tárgyát képezte volna Németországban a releváns időszakban. Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács nem vétett hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozóan nem szolgáltatott bizonyítékot a megadott határidőn belül.
- 40 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének és a 2868/95 rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított, második jogalapról

- 41 A 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.

- 42 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének szövegéből az következik, hogy fő szabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez a 40/94 rendelet értelmében ezen előterjesztés kötve van, és az OHIM-nak nem tilos az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vennie (a Bíróság C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-2213. o.] 42. pontja; a Törvényszék T-407/05. sz., SAEME kontra OHIM - Racke [REVIAN's] ügyben 2007. november 6-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4385. o.] 56. pontja és T-86/05. sz., K & L Ruppert Stiftung kontra OHIM - Lopes de Almeida Cunha és társai [CORPO livre] ügyben 2007. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4923. o.] 44. pontja).
- 43 Annak lehetősége, hogy az OHIM előtti eljárásban részt vevő felek az e célból meghatározott határidő lejárta után is előterjeszthetnek tényeket és bizonyítékokat, nem feltétlen jelleggel áll fenn, hanem ahhoz a feltételhez van kötve, hogy nincs eltérő rendelkezés. Kizárólag e feltétel teljesülése esetén rendelkezik az OHIM a Bíróság által a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének értelmezése során számára elismert mérlegelési jogkörrel a késedelmesen előterjesztett tények és bizonyítékok tekintetbevétele vonatkozásában (a fenti 42. pontban hivatkozott CORPO livre ügyben hozott ítélet 47. pontja).
- 44 Márpedig jelen ügyben létezik olyan rendelkezés, amely akadályozza a felszólaló által elsőként a fellebbezési tanács elé terjesztett bizonyíték figyelembevételét: a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése, amelynek végrehajtási szabályait a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdése tartalmazza. Ez utóbbi szabály ugyanis az alábbiak szerint rendelkezik:
- „Amennyiben a felszólalónak igazolnia kell a védjegy használatát, vagy ki kell mentenie a használat elmaradását, az [OHIM] felhívja a felszólalót a szükséges bizonyítékoknak az általa megjelölt határidőn belül történő benyújtására. Ha a felszólaló a határidő lejártát megelőzően a bizonyítékokat nem nyújtja be, az [OHIM] a felszólalást elutasítja.”
- 45 E rendelkezés második mondatából következik, hogy a korábbi védjegy használatát igazoló bizonyítékoknak az e célból megállapított határidő lejárta után történő benyújtása fő szabályként a felszólalás elutasítását vonja maga után anélkül, hogy e tekintetben az OHIM mérlegelési jogkörrel rendelkezne. Ugyanis a korábbi védjegy tényleges használata olyan előzetes kérdés, amelyet még azelőtt kell tisztázni, hogy magának a felszólalásnak a tárgyában határozni kell (a fenti 42. pontban hivatkozott CORPO livre ügyben hozott ítélet 49. pontja).
- 46 Mindenesetre a Törvényszék kimondta, hogy a 2868/95 rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének második mondata – tekintettel az új elemek felmerülésére – nem értelmezhető oly módon, hogy az akadályozná további bizonyítékok figyelembevételét, még akkor sem, ha ennek a határidőnek a letelte után nyújtották be azokat (a fenti 24. pontban hivatkozott HIPOVITON-ügyben hozott ítélet 56. pontja és a fenti 42. pontban hivatkozott CORPO livre ügyben hozott ítélet 50. pontja).
- 47 Jelen esetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 27–29. pontjában a fenti 41–46. pontban ismertetett elvekre támaszkodva úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik olyan mérlegelési jogkörrel, amelynek alapján a felperes által első alkalommal hozzá benyújtott bizonyítékokat figyelembe vehetné, hiszen nem merült fel e késedelmes előterjesztést igazoló új elem.
- 48 A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie az említett bizonyítékokat, hiszen azok a felszólalási osztályhoz a megadott határidőn belül betervezett bizonyítékok kiegészítésére és pontosítására korlátozódtak. A felperes arra hivatkozik, hogy a fenti 24. pontban említett HIPOVITON-ügyben hozott ítéletben felállított elvek nem csak azokra az esetekre vonatkoznak, amikor a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok még nem álltak rendelkezésre a

megadott határidő lejárta előtt, vagy amikor a közösségi védjegy bejelentője új ténybeli elemekre hivatkozik, illetve sikerül megcáfolnia a felszólaló által szolgáltatott bizonyítékokat, hanem azokra az esetekre is, amikor a felszólalási osztály ez utóbbi bizonyítékokat nem tartja elégségesnek.

- 49 Az OHIM osztja a fellebbezési tanácsnak a fenti 47. pontban ismertetett érvelését. Ugyanakkor, javaslata szerint a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdését úgy kellene értelmezni, hogy az lehetővé tegye a fellebbezési tanácsok számára az elsőként hozzájuk betérjesztett bizonyítékok elfogadását – függetlenül attól, hogy azok tartalmazzak-e „új elemeket” –, amennyiben azok „tisztán kiegészítő jellegűek”, vagyis kizárólag az első fokon az erre megadott határidőn belül előterjesztett bizonyítékok kiegészítésére szolgálnak. Ezen értelmezés látszólag megfelel a Bíróság által a fenti 42. pontban hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok elfogadására vonatkozóan felállított szempontoknak és ezen ítélet „szellemének”. Az OHIM elismeri, hogy ha a jelen ügyben ezt az értelmezést kellett volna alkalmazni, akkor most azt kellene megállapítani, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy nem rendelkezik semmiféle mérlegelési jogkörrel e területen, és emiatt a második jogalapnak helyt kellene adni, a megtámadott határozatot pedig hatályon kívül kellene helyezni. A tárgyaláson az OHIM hozzátette, hogy az említett értelmezés a Törvényszék által a T-415/09. sz., New Yorker SHK Jeans kontra OHIM – Vallis K. – Vallis A. (FISHBONE) ügyben 2011. szeptember 29-én hozott ítéletben (az EBHT-ban nem tették közzé) és a T-308/06. sz., Buffalo Milke Automotive Polishing Products kontra OHIM - Werner & Mertz (BUFFALO MILKE Automotive Polishing Products) ügyben 2011. november 16-án hozott ítéletben (EBHT 2011., II-7881. o.) elfogadott megközelítés irányába mutatott, és jelezte, hogy ő a Törvényszék megítélésére bízta annak eldöntését, hogy az a jelen esetben is fenntartható-e.
- 50 A felek egyetértenek abban, és az ügyiratokból is ez derül ki, hogy a felperes az erre megadott határidőn belül benyújtotta a felszólalási osztályhoz a korábbi védjegy tényleges használatának igazolására szolgáló, releváns bizonyítékokat, és teljesen jóhiszeműen úgy vélte, hogy azok elegendőek lesznek állításainak alátámasztására.
- 51 A felek abban is egyetértenek, és az ügyiratokból is ez derül ki, hogy a felperes által a fellebbezési tanács előtt elsőként a fellebbezésének indokait kifejtő beadvány mellékletében hivatkozott bizonyítékok, amelyekkel az ügy újbóli, teljes megvizsgálását kérte, mindössze az eredetileg előterjesztett bizonyítékok tartalmának megerősítésére, illetve tisztázására irányultak. Tehát azok nem a használat első és egyedüli bizonyítékai voltak.
- 52 Tekintettel a fenti 50. és 51. pontban kifejtett tényezőkre, azt kell megállapítani, hogy jelen esetben a fellebbezési tanács – ellentétben azzal, ahogyan azt a megtámadott határozatban vélte – rendelkezett olyan mérlegelési jogkörrel, amelynek alapján eldönthette volna, hogy figyelembe veszi-e a fellebbezés indokait kifejtő beadvánnyal együtt előterjesztett kiegészítő bizonyítékokat, vagy sem.
- 53 A 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdését ugyanis úgy kell értelmezni, hogy semmi sem képezi akadályát az olyan kiegészítő bizonyítékok figyelembevételének, amelyek csupán a megadott határidőn belül előterjesztett egyéb bizonyítékokat egészítik ki, amennyiben az eredeti bizonyítékok nem irrelevánsak, csak azokat nem tartották elegendőnek. E megállapítás, amely semmi esetre sem teszi feleslegessé a fenti szabályt, még inkább igaz olyan esetben, amikor a felperes nem él vissza a megadott határidőkkel, szándékosan időhúzásra irányuló taktikát alkalmazva vagy nyilvánvaló hanyagságról téve tanúbizonyságot, és az általa előterjesztett kiegészítő bizonyítékok csupán a megadott határidőn belül már benyújtott, írásbeli nyilatkozatokból következő ténykörmények megerősítésére korlátozódnak.
- 54 Ezen értelmezés látszólag nem mond ellent a fenti 46. pontban említett ítélkezési gyakorlatnak, amelyben mások voltak az ügy tényállási elemei. A fenti 24. pontban említett HIPOVITON-ügyben a bizonyítékokat a felszólaló az erre szolgáló határidőn belül terjesztette elő. Ezt követően a védjegybejelentő hivatkozott új tényekre és érvekre a fellebbezési tanácshoz benyújtott beadványában.

A Törvényszék azt rótta fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem hívta fel a felszólalót az e beadvánnyal kapcsolatos észrevételének megtételére, és úgy ítélte meg, hogy ezáltal megfosztotta őt attól, hogy mérlegelni tudja, érdemes-e további kiegészítő bizonyítékokat szolgáltatnia. Hozzátette, hogy a fellebbezési tanács így nem tudta figyelembe venni az annak értékelésére vonatkozó valamennyi releváns tényezőt, hogy e védjegy használata tényleges volt-e, és így hiányos ténybeli alapokra hagyatkozott (a fenti 24. pontban hivatkozott HIPOVITON-ügyben hozott ítélet 54. és 58. pontja). A fenti 42. pontban hivatkozott CORPO livre ügyben azon következtetés levonásához, hogy az OHIM nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel a megadott határidő lejárta után előterjesztett bizonyítékok figyelembevételére, a Törvényszék kifejezetten azt állapította meg, hogy e bizonyítékok „nem kiegészítő bizonyítékok voltak, hanem igenis” az ezen ügyben hivatkozott korábbi védjegyek „használatát igazoló, első és egyedüli bizonyítékok” (a fenti 42. pontban hivatkozott CORPO livre ügyben hozott ítélet 50. pontja).

- 55 Az a következtetés egyébként, miszerint a fellebbezési tanács figyelembe vehette volna a hozzá a felperes által 2007. október 23-án benyújtott kiegészítő bizonyítékokat, teljes mértékben megfelel a Bíróság által a fenti 42. pontban hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben felállított elveknek. Ezen ítélet 44. pontjában a Bíróság pontosította, hogy a késedelmesen hivatkozott tények vagy késedelmesen előterjesztett bizonyítékok tekintetbevétele az OHIM részéről, amikor egy felszólalási eljárás keretén belül kell határozni, különösen akkor igazolható, ha egyrészt e tények vagy bizonyítékok első ránézésre tényleges jelentőséggel bírhatnak az OHIM előtt benyújtott felszólalás kimenetele szempontjából, másrészt az eljárás azon szakasza, amelyben ez a késedelmes előterjesztés történik, továbbá az azt jellemző körülmények nem akadályozzák e tények tekintetbevételét.
- 56 Ráadásul a fenti 42. pontban hivatkozott OHIM kontra Kaul ügy hozott ítéletben a Bíróság a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok elfogadását a jogbiztonság és a gondos ügyintézés elvei alapján találta igazolhatónak, amelyek értelmében a felszólalás érdemi vizsgálatának a lehető legátfogóbbnak kell lennie azért, hogy elkerülhető legyen az olyan védjegyek lajtromozása, amelyeket esetleg később törölni kellene (lásd ebben az értelemben ezen ítélet 48., 57. és 58. pontját). Ennélfogva ezen elvek felülírhatják a határidők betartásának szükségessége alapját képező eljárásgazdaságosság elvét, ha az ügy körülményei azt indokolják.
- 57 Az előzőekben kifejtett megfontolások egészéből eredően a második jogalapnak helyt kell adni.
- 58 Ennélfogva a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni.
- 59 Ezenfelül, mivel az OHIM másodlagosan kérte, hogy a Törvényszék utalja vissza az ügyet a fellebbezési tanács elé, hangsúlyozni kell, hogy a fellebbezési tanácsok határozataival szemben a Törvényszékhez benyújtott keresetek alapján indult ügyekben a 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdéséből következően az OHIM köteles megtenni a Törvényszék ítéletében foglalt végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva a kereseti kérelem ezen részét el kell utasítani.

A költségekről

- 60 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 61 Mivel jelen esetben az OHIM pervesztes lett, ezért a felperes kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának (az R 1261/2007-2. sz. ügyben) 2008. március 13-án hozott határozatát hatályon kívül helyezi.**
- 2) **Az OHIM-ot kötelezi a költségek viselésére.**

Papasavvas

Vadapalas

O'Higgins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2012. március 28-i nyilvános ülésen.

Aláírások